

HANNE KRISTIN ROHDE

GUDMÖREN

KRIMINALROMAN

**KAGGE
FORLAG**

1

GUDMOREN KLEMMER FINGRENE rundt våpenet i den spesialsydde kåpelommen. Hun er snart i posisjon.

Festkledde mennesker, rop og latter. Fem minutter igjen nå, og rakettene vil ønske det nye året velkommen. Graden stokken må ha falt de siste timene. Salt og grus kjennes som pigger under de litt for tynne støvlettene, kulden får henne til å krype sammen, og øynene fylles av tårevæske. Metallet iser mot fingrene.

Hun følger objektet med øynene, og repeterer handlingsforløpet hun har lært seg utenat. Det er fullt av folk på alle kanter, mange potensielle øyevitner, men erfaringsvis ingen som virkelig *ser*.

Ved fotgjengerovergangen fra Rosenkrantz' gate rett utenfor utestedet Barfly står han, Bjørn Erik, som har prestert å bli en av Oslos mest kjente uteliggere, og roter gjennom en søppelkasse. Sikkert en patetisk jakt etter tomflasker. Hun stanser på øverste trinnet av trappen midt i Spikersuppa og betrakter ham, en hundre prosent taper, ikke til å ta feil av. Etter en stund dukker hodet hans opp fra den krumme stillingen, han holder en flaske i den ene hånden og drar frakken

tettere omkring seg med den andre. Frakken ser forresten god og varm ut. Kanskje han har vært en tur på Fattighuset. Pulsvantene er derimot fillete, selv på avstand ser hun at fingrene som stikker ut, er rødlilla. Han setter flasken han fant i søppelet, til munnen og venter på dråpene, før han putter den i en plastpose han har stående på bakken ved siden av seg. Deretter fomler han irriterende lenge med et eller annet i lommen før han subber bortover fortauet og forsvinner bak den røde bussen som hysterisk ubeleilig stanser for rødt i lyskrysset og sperrer for sikten. Fem minutter igjen. Helvete heller, hun kan ikke miste ham nå.

2

WILMA KRØLLER BEINA under seg på gulvteppet i stuen, det persiskmønstrede teppet hun og Ole fikk i bryllupsgave av foreldrene hans og som er umulig å holde rent uten å bruke både tepperulle og støvsuger. Første nyttårsaften alene. Milo ligger en halvmeter unna, med alle fire labbene under kroppen, og det rykker i musklene hver gang det smeller i rakettene utenfor. Han stirrer uavbrutt mot vinduet. Wilmas fingre glir gjennom den varme, krøllete pelsen. Nyttårsaften er definitivt den verste dagen i året for ham. Om et øyeblikk, når frykten får overtaket, er han ikke lenger mottakelig for verken beroligende ord eller omsorg. – Det varer bare et par timer, vennen, hvisker hun og lener seg inn til ham, men han rykker unna.

Under bordet, bak et par stolbein, skimter hun to lysende kuler. Pus. Også han aner at denne natten er annerledes. – Gå ned i kjelleren du, sier hun til ham med bløt stemme. – Jeg har satt på radioen der nede.

Og som om han har forstått hvert ord, med kroppen så nær gulvet at beina knapt synes, piler han forbi henne og ut av stuen.

Hun reiser seg og kikker skrått ut av vinduet over mot Voldsløkka, hvor det allerede smeller tett. Jonas og Birk forsvant ut for flere timer siden. Og Ole ... det knytter seg i magen ... Han er vel ute og feirer med Nina.

Hun ser på klokken og går mot kjøkkenet. Fem minutter igjen av året.

Bip bip. Tekstmeldingene med nyttårshilsener renner inn. Hun kan lese dem i morgen. Eller kanskje etterpå. De fleste er sikkert fra venner som er bekymret fordi hun valgte å tilbringe kvelden alene. – Jeg er ikke alene, forsikret hun. – Gutta blir hjemme i hvert fall til klokken ti, vi skal spise et hyggelig måltid sammen, dessuten trenger Milo meg her. – Ta med bikkja, insisterte flere av dem. Men hun valgte å bli hjemme. Det er da virkelig ikke noe dramatisk i beslutningen om å tilbringe overgangen til nytt år i selskap med pelsdottene.

På kjøkkenbenken står champagnen hun rasket med seg fra Vinmonopolet i går, alkoholfri, sånn i tilfellet Jonas ringer og ber henne om å hente ham i Frognerparken. Mens hun skrur korken av flasken, piper det på nytt. Hun kaster et raskt blikk over mot telefonen. Ukjent nummer. Med en hånd på flasken strekker hun seg etter et glass. Griper mobilen og den røde ullkåpen som hun slenger over skuldrene, før hun løper opp trappene og sparker lett i døren slik at snøen gir etter og det er mulig å åle seg ut på den lille balkongen utenfor soverommet. Med vinglasset i den ene hånden trekker hun på seg et par tykke raggsokker og griper gårsdagens avis til å stå på. Kulden river i kinnene, og hun setter glasset på rekkverket og trer kåpen ordentlig på seg. Knepper igjen helt opp i halsen. Lukten av røyken fra alle rakettenes blander seg med smellene og den fargerike mosaikken mot den svarte natten. Hun setter seg på kanten av en nedfrosset stol og nipper til champagnen.

Godt nytt år, Wilma. Hun holder glasset ut i luften og smiler. Livet er egentlig ikke så verst. *Ding ding.* Meldings-signalet fra Birk. *Godt nytt år, Mamma.* Så koselig. Nysgjerrigheten tar overhånd, og hun flytter seg til meldingen over fra det ukjente nummeret. Åpner. Et foto. Det er alt. Hun blir sittende og stirre på bildet i flere minutter, eller kanskje det ikke er så lenge. *Gode Gud, dette er jo absurd.*